

Пустельний вітер

Володимир Вакуленко

Завиває містраль, шорха сизий пісок,
Воля-воленька Душу тривожить.
Всі знайомі мелодії давніх думок
Світ незнаний і мрійний обожнить!

Завиває містраль і пустельний танок
Полохливо тупцюють бархани,
І зникає за мить босоногий мій крок
та мені ще зникати зарано.

Завиває містраль, серце звужує путь,
Я в міражну вдивляюсь пустелю.
Шепчуть губи вітрів: не забудь, не за-бу-дь!
А кого? Я не бачу крізь скелі.

Завиває містраль, поміж Сцілл і Харібд
Беневесто летить в мертво місто.
Я прямую туди, там пилюка століть,
але там щось моє — особисте!

Завиває містраль, теше камінь рудий
Їх уламки летять мені в спину.
Тридцять перший іде, та немов би старий
І зігнувся і розум заclinив.

Завиває містраль, дребо втраплює сон
Там азалія в мороці в*яне.
Асфоделі цвітуть, забуття мій полон
Ця містраль держить серце в обмані...

Примітки: Містраль(чіл.)— пустельний вітер

Сцілла і Харібда(з гр.)-міфологічні шестиголові
потвориська

Беневесто(італ.)— попутній вітер

дребо(англ)— нудний

асфоделі(з міф.)— квіти забуття

Володимир

Вакуленко-К.